

λαμβάνει καὶ αὐτὸς μέρος εἰς τὸ σῶμα τῶν τεχνιτῶν.

Ἐργάτης τις εἶχε ζωγραφῆσαι ἐπὶ μεταξωτοῦ ὑφάσματος στάχυν, ἐφ' οὗ ἴστατο πτηνόν τι· μετὰ τοσαύτης δὲ τέχνης ἦν ἐξωγραφημένον· ὥστε πάντες τὸ θαύμαζον. Τὸ ἔργον αὐτὸ εἶχε μείνει πολὺν καιρὸν ἐκτεθειμένον· ὅταν ἡμέραν τινὰ, διαβαίνων ἐκεῖθεν κυφὸς τις κατέκρινε τοῦτο. Πάραυτα ὠδήγησαν αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ ἡγεμόνος· Τότε ἐρωτηθεὶς ὁ κυφός, διατί δὲν τῷ ἤρσεν ἡ ἐργασία, ἀπεκρίθη, « ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει, ὅτι, ὅταν πτηνόν τι σταθῇ ἐπὶ στάχυν, οὗτος θά λυγίσῃ, ἐνῶ δ' ζωγράφος παρέδωκεν αὐτό· ἰδοὺ τὸ ἐλάττωμα τῆς ἐργασίας. »

Ἡ παρατήρησις αὕτη ἐπεδοκιμάσθη παρὰ πάντων· ὁ δὲ ἡγεμὼν δὲν ἀντήμειψε τὸν ἐργάτην.

Οἱ Σίνοι μεταχειρίζονται τὸ μέσον αὐτὸ τῆς ἐκθέσεως, ἵνα ἀναγκάσωσι τοὺς τεχνήτας νὰ ἐργάζωνται μετὰ πλειοτέρας προσοχῆς καὶ νὰ ἀμιλλῶνται τίς νὰ παραγάγῃ ἔργον τελειότερον.

Τοιαῦται ἐκθέσεις ἐγίνοντο καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τὰς ὥραιάς τέχνας.

ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ.

Ἀσθμα—Φθίσις.

Ὅταν τὸ πτηνὸν ἀνοίγῃ συνεχῶς τὸ ράμφος αὐτοῦ καὶ βραγχιᾷ, ἢ αἰσθανόμεθα, ὅταν θέσωμεν τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους του, παλμοὺς μὴ συνήθεις, τότε δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ὑπάρχει συστολὴ τις εἰς τὸ στήθος αὐτοῦ, ἢ ἀσθμα. Ἄν τοῦτο δὲν προλάβωμεν, ἡ ἀσθένεια μεταβαίνει εἰς φθίσιν. Ὅταν ἐπέλθῃ ἡ φθίσις, ἡ κοιλία ἐξογκοῦται, αἱ φλέβες ἐξοιδαίνονται, τὸ στήθος γίνεται ἰσχνόν. Τότε ἡ τροφή τοῦ πτηνοῦ εἶναι ὀλίγη, μ' ὅλον ὅτι εὐρίσκεται

πάντοτε πλησίον τοῦ μέρους, ὅπου εἶναι τὸ φαγητόν του· διαρρίπτει τὴν τροφήν του μὲ τὸ ράμφος του, ἀλλὰ δὲν τρώγει. Τότε τὸ πτηνὸν εὐρίσκεται εἰς τὸ τελευταῖον τῆς ἀσθενείας στάδιον. Ἄν ἡ νόσος δὲν ἦναι πολὺ προωδευμένη, δίδομεν εἰς τὸν ἀσθενῆ τὸν ὅπιν τοῦ σεύτλου ἐπὶ δύο ἡμέρας· εἴτα σπόρους πέπονους κοπνισμένους μετὰ σακχαρώς ἐντὸς ὀλίγου ὕδατος.

Ἐνίοτε ἡ αἰτία τῆς νόσου προέρχεται ἐκ τινων μικρῶν νευρῶν, φουμένων ἐπὶ τῆς γλώσσης, ἢ μέρους τινὸς τροφῆς, ἥτις ἐμεινεν ἐντὸς τοῦ λαιμοῦ· τοῦτο συμβαίνει ἰδίως εἰς τὴν Ἀηδόνα καὶ Σκαλίδα, εἰς τὰς ὁποίας δίδουσι πολλάκις σκόληκας ἀντὶ τροφῆς. Ὅταν ἔχῃ οὕτω, τὸ πτηνὸν θεραπεύεται ἀμέσως ἀφοῦ ἀφαιρεθῶσι ταῦτα. Συμβαίνει ἐνίοτε νὰ παραδεχθῶμεν ὡς ἀσθμα τὴν ἀδιαθεσίαν, ἥτις ἐπέρχεται εἰς τὰ πτηνὰ ἔνεκα ταγγιζομένης τροφῆς ἢ ἔνεκα σπόρων πολλὰ προσφάτων. Τὸ καλῆτερον ἱατρικὸν εἶναι τὸ σάκχαρι τῆς κριθῆς ἐντὸς τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἀνανεώνωμεν συνεχῶς.

Ὅσῳ δὲ διὰ τὸ ἀληθὲς ἀσθμα, ἵνα κατευνάσωμεν αὐτὸ, ρίπτομεν δύο ἢ τρεῖς σταγόνας δξυμέλιτος ἐντὸς τοῦ ράμφους τοῦ πτηνοῦ· συγχρόνως θέτομεν μικράν ποσότητα δξυμέλιτος ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἢ διαλύομεν εἰς τὸ ὕδωρ κρυσταλλωτὸν σάκχαρι (κανδιοζάχαρι), καὶ ταῦτα δίδομεν ἐπὶ δύο ἡμέρας.

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΗΛΙΚΙΑΙ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

1.

Εἰσέλθωμεν διὰ τοῦ νοδὸς ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἐν ᾗ γεννᾶται ἡ χαρὰ τῆς παιδικῆς

ἡλικίας, ἐν ᾗ τὰ ὄνειρα λαμβάνουσι τὴν ἀρχὴν αὐτῶν καὶ ἐν ᾗ ἀποθνήσκουσιν.

Ὅταν τὸ παιδίον εὐρίσκηται εἰς ἐκείνην τὴν κατάστασιν καὶ ἐκταθειμένον εἰς τὸ ρεῦμα τῶν χρόνων, οἵτινες παραλαμβάνουσιν αὐτὸ, καθὼς τὸν ναύτην, ἐκ τοῦ ἡσυχίου αὐτοῦ λιμένος, καὶ τὸν ῥίπτουσιν εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς ζωῆς· ἀγνοεῖ εἰσέτι, πόσαι ὀδύναι, πόσα τρυφερά φίλτρα χωρίζονται κατ' ὀλίγον ἐκ τῆς ὑπάρξεώς του, ἵνα ἐνταφισθῶσιν εἰς τὸ ἀδυσώπητον παρελθόν, ὅπου οὐδεὶς ἄνθρωπος δύναται νὰ εἰσδύσῃ, εἰμὴ διὰ τῶν ὀνείρων· δὲν γνωρίζει, καὶ εἰς τοῦτο πρέπει νὰ εὐχαρηστήσωμεν τὸν Θεόν, ὅστις δὲν ἀφῆκε νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τῆς παιδικῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ἡ ἰδέα, ὅτι ἐνῶ ἀναπαύεται σήμερον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς αὐτοῦ μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς αὐτὴν προσηλωμένους, καὶ ζητεῖ παρ' αὐτῆς μίαν ὥραν διασκεδάσεως, ἢ διηγείται τι, τὸ ὅποιον μεγάλως τὸ ἐλύπησε, δὲν γνωρίζει, λέγομεν, ὅτι μίαν ἡμέραν δὲν θέλει πλέον εὐρεῖ τοιοῦτον παρήγορον εἰς τὰ δεξιὰ του, τοιαύτην συμπάθειαν διὰ τὰς ἐπιθυμίας του.

Δὲν σκέπτεται, ὅτι ἡ μικρὰ αὐτοῦ ἀδελφὴ Νέλλη, ἥτις εἰς πᾶσαν στιγμὴν συμμερίζεται τὰς θλίψεις του, θέλει μίαν ἡμέραν, ἕνεκα τῶν περιστάσεων τοῦ βίου, ἀποχωρισθῇ ἀπ' αὐτοῦ.

Ἀλλὰ τώρα εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν ἀγαπητὴν στέγην. Τὸ πῦρ τῆς ἐστίας φωτίζει τοὺς τοίχους τῆς πατρικῆς οἰκίας, καθὼς τὸ ἱερὸν φῶς, οὕτινος αἱ ἀκτῖνες ἐπιπτον ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν ἱερῶν, καθὼς ἡ πυρὰ τῶν Ἑβραϊκῶν ὀλοκαυτωμάτων, ἥς ὁ κύσων ἀνέβαινε μέχρι τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ πατήρ αὐτῶν κάθηται ἐπὶ τοῦ πλατέως κλιντηρίου πλησίον τῆς ἐστίας, τὴν ὑπόλευκον αὐτοῦ κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος αὐτοῦ ἐστηριγμένην ἔχων. Ἡ μικρὰ Νέλλη κάθηται ἐπὶ τῶν γονάτων του ζητοῦσα διὰ τοῦ βλέμματός της τὴν ἀπάντησιν τῶν ἁθῶν αὐτῆς ἐρωτήσεων! Ἀντικρὺν κάθηται ἡ μήτηρ, μετὰ ἰσχνὸν τὸ πρόσωπον, μετὰ χαρο-

ποιᾶν τὴν φυσιογνωμίαν, ἐφ' ἧς εἶναι ἐγκεχαρκαμένη ἡ καρτερίᾳ ἡ μητρικὴ αὐτῆς· χεὶρ στηρίζεται ἱσῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ τέκνου της, πρὸς τὸ ὅποιον δίδει μετ' εὐμενείας φρονίμους τινὰς συμβουλὰς διὰ τὸ μέλλον.

Ὁ γάτος, κάθηται καὶ αὐτὸς πλησίον τῆς ἐστίας. Τὸ ὠρολόγιον, τὸ ὅποιον ἐσήμανε μετὰ μελαγχολίαν τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν εἶχεν ἀποθάνει ὁ Κάρολος, διατηρεῖ τώρα τὰς τακτικὰς αὐτοῦ δονήσεις.

Ἐν τῷ μέτῳ τῆς αἰθούσης ὑπάρχει ἡ μεγάλη τράπεζα, ἐφ' ἧς ὑπάρχουσι βιβλία τινὰ καὶ διάφορα σχέδια ἱερογραφίας καὶ χειροτεχνημάτων.

Ἐπὶ τινος ἰδιαίτερας θέσεως ὑπάρχει τὸ ἱερὸν βιβλίον, ἡ ἀγία Γραφή. Πολλάκις τὰ παιδιὰ εἶχον ἐπιθυμήσῃ νὰ τὸ ἀνοίξωσιν, ἵνα θαυμάσωσι τὰς ἐν αὐτῷ ἀρχαίας εἰκόνας καὶ ἵνα ἴδωσι τὰ μετὰ τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς νέας Διαθήκης φύλλα χαρτίου, ἐφ' ὧν ἦσαν γεγραμμένα τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας.

Ἐπὶ τινὰ τῶν φύλλων ἐκείνων ἦτο σημειωμένη ἡ ἐποχὴ τῆς γεννήσεως τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς. Ἄλλοι οἱ γάμοι, ἄλλοι οἱ θάνατοι. Εἰς μόνος θάνατος εἶναι μέχρι τοῦδε σεσημειωμένος, ὁ θάνατος τοῦ δυστυχοῦς Καρόλου. — 12. Σεπτεμβρίου, 18... Κάρολος Ἑβραϊκὸς τετραετής. — Τὰ παιδιὰ γνωρίζουσι καλῶς τὸ φύλλον ἐκεῖνο· πολλάκις τὰ βλέμματα αὐτῶν ἐσταμάτησαν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἱσῶς διῆλθε τὸν νοῦν αὐτῶν ἀμυδρά τις ἰδέα ὅτι καὶ αὐτῶν τὰ ὀνόματα θέλουσι μίαν ἡμέραν καταγραφῇ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σελίδος· ἠθέλησαν νὰ στρέψωσι τὸ βλέμμα ὡς συνήθως στρέφουσι τὰ παιδιὰ τὸ βλέμμα αὐτῶν ἐξ ἄλλων παιδίων τῆς ἡλικίας των, μετὰ τῶν ὁποίων θέλουσι μὲν νὰ συμπαίξωσιν, ἀλλὰ δυσχεροῦνται. Ποσάκις ἐν τῷ βίῳ ζητοῦμεν ὃ ἀπομακρύνωμεν ἰδέαν τινὰ, ἥτις μᾶς προξενεῖ φόβον!

Ἡ ἀγαθὴ μήτηρ, μὲν ὅλα ταῦτα δὲν φοβεῖται τὸ τέλος αὐτὸ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Εἰς τὸ σκότος τῆς ἐσπέρας, εἰς τὴν σιγὴν τοῦ δωματίου της, πολλάκις, κύπτουσα εἰς τὸ οὖς τοῦ φιλάτου αὐτῆς υἱοῦ Γεωρ-

γίου εἶπεν αὐτῷ βεβαίως, ὅτι δὲν θὰ ἦναι πάντοτε μετ' αὐτοῦ, ὅτι θὰ ἔλθῃ καιρὸς, καθ' ὃν θέλει οὗτος ζήσει ὁδηγούμενος ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ κρίσεως, ὅτι θέλει βαδίσαι τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, ἐστρημένος τῶν συμβουλῶν καὶ τοῦ στηρίγματος ἐκείνων, οἵτινες παρευρέθησαν μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν. Εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς ὁ Γεώργιος αἰσθάνεται συνάμα ὑπερηφάνειαν καὶ ἀνησυχίαν· τὰ ῥεμβά αὐτοῦ βλέμματα προσηλθύνται ἐπὶ τῆς φλογὸς τῆς ἐστίας, ἐνῶ θεωπευτικὴ τις χεὶρ εἰσδύει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰς τὰ ξανθὰ αὐτοῦ μαλλία.

Τὸ νὰ εἰσέλθῃ τις εἰς τὴν πάλην τῆς ζωῆς! γενναία ἀπόπειρα! ἀλλὰ τὸ νὰ εἰσέλθῃ μόνος! ἰδοὺ τὸ δύσκολον! Τότε ἀρχίζει νὰ φαίνεται κατὰ τὴν ἡσυχίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἡ πρώτη τῆς νεότητος ἀνησυχία· εἰς τὸν κυανοὺν τῆς ἀνοίξεως οὐρανόν, τὸ πρῶτον ἀελλῶδες τοῦ θέρους νέφος.

Ἀνάπτουσι τὰ φῶτα, τὰ ὁποῖα διαχέουσι λευκὸν φῶς εἰς ὅλην τὴν αἴθουσαν, ἡ δὲ μικρὰ Μαρία εἰσέρχεται μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Ἰωάννας τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Φραγκίσκου καὶ τῆς μητρὸς τῆς. ἡ Ἰωάννα μὲ τὴν εὐηχον αὐτῆς φωνὴν καὶ τοὺς μεγάλους καὶ μέλανας ὀφθαλμούς της, φαίνεται εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Γεωργίου ὡς Κυρία· ἀλλὰ τὴν Μαρίαν, τὴν χαρίεσσαν Μαρίαν, θεωρεῖ αὐτὸς ὡς ἀδελφὴν, καὶ, πρᾶγμα παράδοξον! τὸ βλέμμα του ἔχει ἐστραμμένον πλεῖστον χρόνον πρὸς τὸ μέρος αὐτῆς ἢ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Νέλλης.

Ὁ Φραγκίσκος προτείνει εἰς τὸν φίλον αὐτοῦ νὰ παίξωσι τὴν δ. α. μ. α. ν. Δὲν παρατηρεῖ ὅτι ὁ Γεώργιος ζητεῖ νὰ καθίσῃ εἰς θέσιν τοιαύτην, ὥς νὰ δύναται νὰ βλέπῃ τὴν Μαρίαν· δὲν παρατηρεῖ, ὅτι ὁ Γεώργιος ἐρυθριᾷ δάκρυς συναντήσῃ τὸ βλέμμα τῆς νέας κόρης, εἶτα ὅτι προσηλθύνται ἐπὶ τοῦ παιγνίου, ὥς τι ἄλλο τι δὲν τὸν ἀπασχόλει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ὁ Γεώργιος δὲν ἐννοεῖ ὅτι ἐνίοτε κάμνει ἀνεπιστήτως ἀκρίσματά τινα, ὅτι ἐνίοτε στρέφει

τὰ νῶτα πρὸς τὴν ὡραίαν αὐτοῦ παρακαθημένην καὶ λέγει πρὸς τὸν Φραγκίσκον μὲ τρόπον κομψόν: « Ἰδὲ πόσον ὁ γάτος εἶναι ἥσυχος! » εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Φραγκίσκος ἀποκρίνεται ὅτι, νομίζει, ὅτι ὅλοι οἱ γάτοι εἰσὶν ἥσυχοι ὅταν κοιμῶνται.

Ἡ παρουσία τῆς Μαρίας κάμνει τὸν Γεώργιον νὰ λησμονήσῃ τὴν γλυκεῖαν αὐτοῦ ἀδελφὴν Νέλλην· ἀγνοεῖ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁποῖαν ἀγαθότητα καρδίας, ὁποῖα φίλτρα παραμελεῖ. Βραδύτερον θέλει ἐννοῇσιν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἔρω, δυνάμενος ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν ἔρωτα τῆς ἀδελφῆς.

Ἐνῶ παίζει ἀκούει ἐνίοτε ὁ Γεώργιος συνόχους, τὴν συνομιλίαν τῆς μητρὸς του μετὰ τῆς μητρὸς τῆς Μαρίας. Ὁ τόνος τῆς συνομιλίας ταύτης ἀντηχεῖ ἀδιακόπως εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ ὡς οἰκογενειακὴ τις συμφωνία, ὡς μουσικὴ, τῆς ὁποίας ἡ μελωδία θέλει ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἀντηχήσῃ εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ τὴν ὁποίαν, κατὰ τὰς μεγάλας φροντίδας τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας δὲν θέλει ἀναπολήσῃ ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ ἄνευ θλίψεως καὶ στεναγμῶν.

Ἐν τούτοις τὸ παίγνιον εἶχε τελειώσει· ἤρχισαν ἄλλα παίγνια, εἰς ἃ ἔλαβον μέρος ἡ Νέλλη καὶ ἡ Μαρία.

Ἡ ἐσπέρα διήλθεν οὕτω· Τὸ φῶς τῶν λυχνιῶν ὠχρίᾳ· οἱ ἀγαπητοὶ ἐπισκεπτόμενοι ἀναχωροῦσιν, ἐπευχόμενοι ἀλλήλοις τὴν καλὴν νύκτα.

Ὁ Γεώργιος ἀποδίδει τὸν συνήθη αὐτὸν χαιρετισμὸν εἰς τὴν Μαρίαν μετὰ φαινομένης ἀδιαφορίας, ἵνα κρύψῃ τὸν τρόμον του. Δὲν ὑπάρχει θλίψις εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην συγκίνησιν τῆς ἡμέρας ὑπὸ τὴν πατρικὴν στέγην.

Καὶ τώρα, τέκνον μου, ἄσπασον τὴν μητέρα σου, ἄσπασον αὐτὴν καὶ δεύτερον, καὶ τὴν ἀδελφὴν σου Νέλλην, καὶ τὸν γέροντα πατέρα σου. Ἀγάπα αὐτοὺς ἀπὸ καρδίας, βράδυνον τοὺς ἀποχαιρετισμούς σου τῆς ἐσπέρας. Ἀγάπα μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς σου τὸν πατέρα σου, τὴν μητέρα σου, τὴν ἀδελφὴν σου. Μίαν

ἡμέραν θέλεις ἀναγκασθῇ νὰ τοῖς δώσης,
ἐν τῇ ζωῇ τοῦ κόσμου αὐτοῦ, τὸν τελευ-
ταῖον ἀποχαιρετισμόν!

(ἀκολουθεῖ).

Ο ΙΩΣΗΦ ΠΡΙΒΑΤΟΣ ΜΟΛΙΕΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΛΕΠΤΗΣ.

Ὁ Ἰωσήφ Πριβάτος δὲ Μολιέρος, εἰς
τῶν ἀρίστων τῆς ἐποχῆς του φυσικῶν (α),
εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ ἐργάζεται εἰς τὴν
κλίνην. Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ἡ ἀνεψιά
καὶ ἡ ὑπηρέτρια αὐτοῦ εἶχον ἐξέλθει, εὐ-
ρίσκετο μόνος εἰς τὸν κοιτῶνά του ἐργα-
ζόμενος. Κλέπτης τις εἰσέρχεται αἴφνης.

— Κύριε, τί ζητεῖτε;

— Τὸ βαλάντιόν σας.

— Τὰ χρήματά μου τὰ ἔχω εἰς τὸν
ἀριστερόν σῦρτην τοῦ γραφείου μου· λάβε-
τα, ἂν θέλῃς, ἀλλὰ πρὸςέξε, σὲ παρακα-
λῶ, νὰ μὴ μετακινήσῃς τὰ χειρόγραφα μου.

Ὁ κλέπτης ἀφοῦ ἔλαβε τὰ χρήματα, ἐ-
ξῆλθεν ἀφήσας τὴν θύραν ἀνοικτήν.

Ἦτο χειμὼν.

— Κύριε, Κύριε, ἔβαλες χεῖρα εἰς τὰ
χειρόγραφα μου;

— Ὁχι.

— Πολὺ καλὰ. Κλείσε λοιπὸν, σὲ πα-
ρακαλῶ, τὴν θύραν.

Ο ΠΙΡΩΝ ΚΑΙ Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΠΑΪΤΗΣ.

Ἐπαΐτης τις τυφλὸς εἶχε γράψῃ ἐπὶ τῆς
θύρας τῆς καλύβης του στίχους τινὰς, δι' ὧν

ἐζήτει ἐλεημοσύνην· ἀλλ' οἱ στίχοι αὐτοῦ
ἦσαν ἄθλιοι καὶ δὲν συνεκίνουν ποσῶς τοὺς
διαβάτας. Συνεβούλευσαν αὐτὸν τινὲς νὰ
παρακαλέσῃ τὸν ποιητὴν Πίρωνα νὰ γράψῃ
δι' αὐτὸν δύο ἢ τρεῖς στίχους.

Ἡμέραν τινὰ ἐνῶ διέβαιναν ἐκεῖθεν ὁ Πί-
ρων, εἰπέ τις πρὸς τὸν ἐπαΐτην, ἰδοὺ ὁ
Πίρων διέρχεται· τότε ὁ τυφλὸς ἐξέφρασε
πρὸς αὐτὸν τὴν ἐπιθυμίαν του.

— Εὐχαρίστως, συνάδελφε, ἀπεκρίθη
ὁ Πίρων· θὰ πασχίσω νὰ σὲ εὐχαριστήσω.

Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του ὁ Πίρων ἐνεχεί-
ρισε πρὸς τὸν ἐπαΐτην τοὺς ἐξῆς ἐξ ἑξήκοντος.

Εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα κ' εἰς τὴν χριστιαν-
οσύνην

Δότε μοι, σὰς παρακαλῶ, μίαν ἐλεημοσύνην.

Ὁ δυστυχὴς ποῦ ἐρχεται τὴν χάριν νὰ ζη-
τήσῃ

Εἶναι τυφλὸς, δὲν δύναται ποσῶς νὰ σὰς
γνωρίσῃ.

Ἀλλὰ ὁ ὕψιστος Θεὸς ποῦ βλέπει καὶ γνωρίζει
τὴν ἐλεημοσύνην σας χιλιάκις σὰς χαρίζει.

Ο ΣΤΕΡΝ ΕΙΣ ΟΔΟΠΟΡΙΑΝ.

Οἰκογενειακὰ ὑποθέσεις εἶχον ἀναγκάσει
τὸν Στέρν, τὸν πνευματώδη συγγραφεὰ τοῦ
Τριστάμου Σάνδου καὶ τοῦ Αἰσθηματικοῦ Ταξειδίου (α) νὰ ὑ-
πάγῃ εἰς Cambridge-Shire οὐ μακρὰν τῆς
κωμοπόλεως Newmarket.

Ὁ Στέρν ἐταξείδευσεν ὡς φιλόσοφος· ἐντὸς
μικροῦ δισσακίου εὗρισκοντο πάντα τὰ διὰ

(α) Ὁ Στέρν ἐγεννήθη εἰς Κλομμέλην τῆς Ἰρλαν-
δίας τὸ 1713, ἀπέθανε τὸ 1768· ἀνῆκεν εἰς τὸν Ἀγγ-
λικανικὸν κλήρον. Συνέγραψε τὸν Τριστάμον
Σάνδου, σύγγραμμα προτύπων καὶ καινοφανῆς.
τὸ Αἰσθηματικὸν Ταξείδιον, καὶ τινὰς
Ὀμιλίαις. Σ. Μ.

(α) Οὗτος ἐγεννήθη εἰς Ταράσκο πλησίον τοῦ
Ῥοδανῶ ποταμοῦ, τὸ 1677. ἀπέθανε τὸ 1742. ἦν
μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν καὶ καθηγη-
τὴς τῆς φιλοσοφίας εἰς τὸ γυμνάσιον τῆς Γαλλίας.